

Entrada

No ho sé

Com et brillen els ulls quan em demanes que llegeixi la teva poesia. M'encanta la poesia de la gent jove, generalment directa, poc treballada i vital, sobretot vital. M'encanta... la teva.

. Però, escolta, i com t'ha sortit?

. NO HO SÉ. Sentia una cosa a dintre...

Quan ho sabem tot, o ens ho creiem, mai escriurem poesia. Tota inspiració neix d'un NO HO SÉ.

. Senties una cosa a dintre? com era? m'ho pots explicar?

. NO HO SÉ. Era una força, una emoció, un desig....

El desig va davant de les paraules, remou en el cor tot l'abecedari, cerca concretar les formes.

. I com has arribat a escriure? Com has passat del desig a la poesia? Has trigat molt o ho has hagut de treballar?

. NO HO SÉ. Ha estat tot tan ràpid. M'ha trobat escrivint, i de veritat ni entenia el que escrivia. Em conduïa una gran força.

Treballem, raonem, discutint per saber-ho tot. Per poder dir una paraula encertada, convincent i tenir la raó.

. Escolta mirant el teu escrit, llegint els mots i el ritme, què ha afegit al teu desig?

NO HO SÉ. Potser l'ha canalitzat, l'ha fet més proper o més raonable, però entre els mots i el desig resta un buit immens.

Aquest buit inexplicable, aquest oceà que mai acabem de conèixer, aquests intents d'un cor sempre en recerca.... nosaltres, humans.

. Penses que hi ha algú que pugui arribar al fons del teu desig, del teu escrit, del que ara mateix sents?

.NO HO SÉ..... Possiblement Déu..... des de el buit del "no ho sé".... segur que d'alguna manera ho sap.

Jesús Renau sj.
